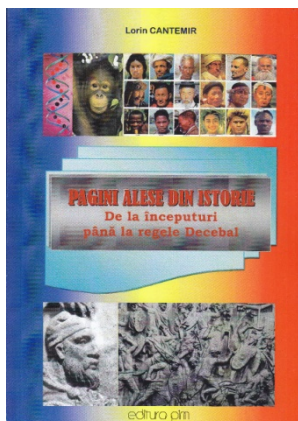

Prof.dr.hab. Valeriu Dulgheru

Prezentarea cărții „Pagini alese din istorie. De la începuturi până la regele Decebal”

Autor Lorin CANTEMIR

Profesorul Lorin Cantemir, părintele spiritual al Simpozionului inițiat de el, este un mare împătimit de istoria multimilenară a Neamului nostru. Este ferm convins, ajungând la această idee pe cale logică inginerescă, că poporul nostru a fost latin înainte de a fi fost cucerit de romani, că rădăcinile poporului nostru se pierd în negura culturilor Cucuteni, Hamangia, Petrești, și vine direct din neamul pelasgo-traco-dacic. Toate aceste concepții, gânduri, observații prof. L. Cantemir le-a adunat în prima parte a cărții „Pagini alese din istorie: de la începuturi până la regele Decebal” editată recent.

Misiunea acestei cărți autorul o vede în readucerea în atenția opiniei publice a adevăratei istorii a Neamului nostru. Monografia este o radiografie a unei perioade lunși de la apariția speciei umane până la cotopirea Daciei de către romani.

Scrisă într-un stil accesibil cu accente pe originile Neamului, bazată pe o bibliografie amplă și modernă, fiind bine documentată cu cele mai noi descoperiri în domeniu, cartea este destinată, în primul rând, tinerei generații, care vor înțelege astfel mai bine istoria Neamului, importanța pentru popor a respectului de neam și glie.

Autorul a structurat prezenta lucrare pe trei capitole distincte, ultimile două dintre care sunt dedicate istoriei Neamului. Prin multiplele exemple preluate din diferite surse prof. L. Cantemir pune la îndoială teoria despre migrarea indoeuropenilor de pe podișul iranian în Europa. „Adevărul este că o populație „nou venită” nu putea asimila triburile aborigenilor neolitici despre existența cărora pe aceste pământuri ne vorbesc atâtea artefacte cu mare vechime (de la Hotin, Ucraina – 45000 de ani; recenta descoperire a picturilor din Peștera Coliboaia, Bihor, România – 30000 ani, Mitoc, România – 25000 ani, Cosăuți, Republica Moldova – 18000 ani ș.a.). Oare aceste urme atât de vechi pot fi șterse atât de ușor doar de dragul așa numiților „indoeuropeni” și presupusa lor invazie în spațiul european? Autorul nu pune la îndoială faptul că cel puțin civilizația europeană a apărut în spațiul Carpato-Balcano-Pontic.

Înainte neamurilor cunoscute de astăzi – greci, celți, germani, au fost pelasgii, apăruiți în jurul a. 6000 î.Hr., care cunoșteau deja scrisul, chiar înainte sumerienilor vreo mie de ani. De la ei, acești „hiperborei divini” cum îi numeau grecii, pe lângă diverse obiecte de muncă, de apărare, de cult, cetăți, ziduri, cel mai important a rămas de la ei limba, acea limbă unică – limba prelatină sau protolatina. „Limba valachă este aceea a pelasgilor, ea este formată de 30 de secole. Este vorbită în Pind cu peste 100 de ani înaintea cuceririi lui Traian...Este incontestabil că pelasgii au contribuit la întemeierea Romei. De ce să te miri atunci că un număr atât de mare de autori au afirmat că pelasgii panonieni, pelasgii bruteni din Tesalia, din Macedonia, din Epir

și pelasgii din Dacia au vorbit și conservat dialectul lor național, dialectul valac – pelasgic, care în Italia a purtat numele de latin” scrie cunoscutul cercetător francez F. Colson. Iar conform clasificării celor opt zone culturale ale vechii Europe neolitice (din mileniul al VII^{-lea} până la mijlocul mileniului al II^{-lea}, elaborată de cercetătoarea americană de origine lituaniană Marija Gimbutas, Vechea Civilizație Europeană este în zona a II^{-a} și include un bloc cultural cu 7 variante sau civilizații: egeeană, adriatică, central balcanică, central dunăreană, est Balcanică (Gumelnița - Karanovo), transilvăneană (Petrești), moldovenească - vest ucraineană (Cucuteni - Tripolie).

Capitolul III al cărții autorul l-a dedicat studiului celei mai reprezentative ramuri a tracilor – geto-dacii („*cei mai vitegi și mai drepți între traci*”), divizați și ei într-un număr mare de triburi. Un spațiu important autorul i-a acordat celui mai mare rege al primilor daci, numit și „*regele regilor*” Dromichete, contemporan cu Alexandru cel Mare la începutul secolului al III^{-lea} î.Hr. a unit sumedenia de stătuțe tribale geto-dacice într-un stat mai puternic. Unificarea atâtor triburi războinice, care nu se supuneau cu ușurință altor șefi decât celui din partea locului, n-a putut fi făcută decât de o căpetenie cu calități deosebite și poate până atunci neîntâlnite de-a lungul secolelor, în această parte a spațiului tragic. Profesorul Lorin Cantemir menționează mulțimea petelor albe în istoria Neamului, inclusiv nu este cunoscut cine l-a urmat direct pe Dromichete. Oricum, urmașii lui au fortificat acest stat, transformându-l în unul dintre cele mai puternice din regiune.

Însă cel mai mare conducător al dacilor tuturor timpurilor a fost marele Burebista, care a creat cel mai mare imperiu al dacilor. Contemporanii săi l-au asemuit cu Alexandru cel Mare. Autorul cărții i-a acordat un rol important acestui mare conducător al dacilor care, împreună cu Marele Preot Deceneu, a creat un stat de drept, a creat sau a readus în componența satului o brătară de cetăți precum Olbia de la gurile Bugului, Tiras (ulterior Cetatea Albă) de la gurile Nistrului, cetatea Histria de pe malul Mării Negre, mai apoi Tomis, Callatis, Odessos (Varna de astăzi), Mesembria, Appolonia, cu alte cuvinte întreaga coastă tragică a Mării Negre. „*Ajungând în fruntea neamului său, care era istovit de războaie dese, getul Burebista l-a înălțat atât de mult prin exerciții, abținere de la vin și ascultare față de porunci, încât în câțiva ani, a făurit un stat puternic...Ba încă a ajuns să fie temut de Romani...*” este o imagine a operei politice a lui Burebista cuprinsă de Strabo în operele sale. Cu regret Burebista cade răpus de conjurați, fără să fi ajuns să-și consolideze opera după propriile idei, iar imperiul său este împărțit în 5 părți. Cotiso, Comosicus, Scorilo, Diurpaneus s-au opus extinderii Imperiului Roman în regiune, însă cel mai mare succes l-a avut Decebal, nepotul lui Diurpaneus, despre care Dio Casius spunea: „*Era priceput în ale războiului și iscusit la faptă, meșter în a întinde curse, viteaz în luptă, pentru care lucru el a fost mult timp pentru Romani un potrivnic de temut*”. Înfrânți la început de Decebal „*care cu forțe mici a făcut fapte mari*” până la urmă romanii conduși de marele Traian i-au înfrânt pe daci, dar i-au trata nu ca pe înfrânți sau prizonieri. Acest lucru este evident din marele monument al dacilor construit de romani – Columna lui Traian de la Roma. În finalul acestei prime părți prof. Lorin Cantemir ne amintește înflăcărata sintagmă eminesciană „*La trecutu-ți mare mare viitor*”, dar și că „*...marele viitor nu vine de la sine ci prin eforturile pe care trebuie să le facem noi, oamenii de astăzi și de mâine*”.